

foretaget selvhjælpshandling, herunder pligtmæssig selvhjælpshandling efter lovforslagets § 68.

Selvom udgifter til undersøgelser og oprydning i medfør af forslagets kapitel 4 afholdes på de årlige finanslove, er det amtsrådet, der kan kræve afholdte udgifter dækket, medmindre der i medfør af § 37 er fastsat særlige regler derom.

Miljømyndighedernes regreskrav kan alene omfatte udgifter til foranstaltninger, der er eller kunne være omfattet af et lovligt påbud efter lovforslagets kapitel 2 og kapitel 5. I et påbud på fremmed grund vil der i nødvendigt omfang blive fastsat pligt til reetableringer, fx. at bortgravet jord skal erstattes med ny jord og eventuelt haveanlæg reetableres.

De foranstaltninger miljømyndigheden kan iværksætte og senere kræve refusion for, må ikke gå ud over, hvad der kræves til at forebygge fare for sundhed og miljø. Foranstaltningen skal have en miljø- og sundhedsmæssig begrundelse og opfylde det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip. Miljømyndigheden skal endvidere efter almindelige forvaltningsretlige regler varsle påtænkte foranstaltninger over for den ansvarlige. Dette vil give denne lejlighed til at udtale sig om berettigelsen af miljømyndighedens påtænkte foranstaltninger, og dermed også det pengekrav myndigheden efterfølgende forventes at gøre gældende.

Med lovforslaget sker den udvidelse, der følger af de skærpede påbudsregler i kapitel 5 og kapitel 2. Grundlaget for forurenereens godtgørelsespligt er således ikke den almindelige erstatningsrets, men en følge af de offentligtretlige regler i lovens kapitel 5 og kapitel 2.

Udgangspunktet i bestemmelsen er, at der ikke er klageadgang. I stk. 2 foreslås dog indført en klageadgang, hvis der ikke forudgående er meddelt påbud. Denne klageadgang vedrører alene spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om rette adressat for et påbud, der kunne have været udstedt, og ikke påbudets og udgifternes omfang.

Bestemmelsen i stk. 3 indebærer, at myndigheden indtræder i grundejerens krav mod andre som følge af forureningen, i det omfang grundejerens krav er reduceret som følge af oprensningen. Herved sikres, at forurenere ikke får økonomisk fordel af myndighedernes oprydning, i de tilfælde hvor der ikke kan gives påbud.

Til § 74

Med bestemmelsen foreslås mulighed for, at miljømyndighederne kan søge afholdte udgifter refunderet af en mulig forurenere efter dansk rets almindelige regler om civilretligt erstatningsansvar. Bestemmelsen

supplerer således miljømyndighedernes regresmuligheder efter forslagets § 73, stk. 1, og § 76, stk. 4.

Bestemmelsen i stk. 2 imødekommer bl.a. Finansministeriets retningslinier for tilskudsordninger fra maj 1996. Bestemmelsen tager sigte på den situation, hvor der ved tilbagebetaling af egenbetalingen til grundejeren, jf. § 35, ved en fejl ved f.eks. indtastningen udbetales et for stort beløb i forhold til det, grundejeren er berettiget til. Endvidere sigtes til den situation, hvor amtsrådets vurdering af, om grundejeren opfylder kravet om god tro med hensyn til forureningens tilstedeværelse ved køb af den pågældende ejendom, jf. § 27, hviler på urigtige oplysninger, som amtsrådet ikke har mulighed for at vurdere rigtigheden af. I denne situation findes det hensigtsmæssigt med bestemmelsens mulighed for at kræve udgiften ved den gennemførte oprydning tilbagebetalt.

Til § 75

Stk. 1 om beregning af ejendommens værdi og erstatningsfastsættelsen svarer til bestemmelser i affaldsdepotloven og værditabsloven. Efter affaldsdepotlovens regler fandt § 52, stk. 2, om værdiberegning i lov om offentlige veje ikke anvendelse, hvorfor denne bestemmelse tillige er undtaget i nærværende lovforslag. Derudover indeholder forslaget en henvisning til de bestemmelser i lov om offentlige veje, der finder anvendelse i medfør af miljøbeskyttelsesloven. Dette medfører, at afgørelser om erstatningsfastsættelse ikke længere henvises til Landvæsenetsretterne, men til taksationsmyndighederne efter reglerne om offentlige veje.

Til § 76

Efter affaldsdepotlovens § 13, stk. 2, erstatter myndighederne på objektivt grundlag de skader, der forårsages ved myndighedernes tekniske forarbejder og undersøgelser. For skader, der forårsages ved myndighedernes afværgeforanstaltninger er der ikke særskilte regler i affaldsdepotloven, ligesom der heller ikke i miljøbeskyttelsesloven er særskilte regler om skader forårsaget af miljømyndighederne, hvorfor der i disse situationer i medfør af den almindelige erstatningsret som udgangspunkt gælder et culpa-ansvar.

Miljø- og Energiministeriet finder det rimeligt, at der er ensartede regler om erstatningsansvar i alle situationer, hvor miljømyndighederne eller andre, jf. § 44, stk. 1, og § 58, stk. 1, forårsager retsstridige skader i forbindelse med udførelse af opgaver efter lovforslaget. Da der ikke findes at være en særlig begrundelse for at lovgive om erstatningsspørgsmål i disse situationer, vil det være dansk rets almindelige erstatnings-